

Murermester Knud Søgaard Poulsen var med i en "modtagergruppe"

AF JETTE POULSENS NOTATER AF
KNUD SØGAARD POULSENS ERINDRINGER

Gruppens opgave var at hente det materiel, som var blevet kastet ned fra engelske fly ved Langesø i Løvenholmskoven. Knud Søgaard Poulsen har ivrigt fortalt om sine erindringer ved flere lejligheder.

Takket være Knud Søgaard Poulsens svigerdatter, kan vi her bringe Jette Poulsens notater fra nogle af disse samtaler med sin svigerfar om tiden under besættelsen.

Knud fortæller om besættelsen

I den her tid med mange film fra tiden i Anden Verdenskrig, bl.a. Hvidsten Gruppen, er sagen, at jeg selv deltog i en gruppe, modtagergruppen, som hentede materiel, som blev nedkastet fra engelske fly ved Langesø i Løvenholmskoven. Af sikkerhedshensyn fik vi altid først besked kort før næste nedkastning.

Beskedene var kort: "Vi ses kl. 22, det sædvanlige sted, sig det videre til din arbejdskammerat. Vi ses. Farvel".

Jeg fortalte det til min medhjælper, vi skulle gå stille med sagen. Gangen i det er, at jeg blev gift i 1941 i Nordsjælland. Begivenheden i fortællingen foregik i 1943, og vi havde allerede været i aktion nogle gange.

Sagen er den, at jeg byggede villa helt privat som fritidsmurer. Jeg var murersvend hos min far, hvor der samtidig var en ung murersvend, som hjalp mig nogle timer hver aften med mit nye hus. Så i forbindelse med en dags arbejde cyklede vi ca. 15 km frem og tilbage sammen med 2 timers fritidsarbejde fra kl. 18 til 20. Kl. ca. 22 cyklede vi så ca. 12 km op til Langesø i skoven.

Den aften var vi 24 cyklende medhjælpere. Vi skulle møde med en stærk cykel med gode bagagebærere og godt pumpet. Dækkene var dårlige og nedslidte.

Foto fra befrielsesdagene i Auning. På ladet ses fra venstre: Gartner Svend Anthon Madsen, 28 år, handelsmedhjælper Hans Nielsen, 21 år, præst Hagen Erwin Bielefeldt, 39 år og murer Knud Søgaard Poulsen, 27 år. Den sidste på ladet er muremester Mogens Hansen. Stående ved sin lastbil: chauffør Svend Aage Pedersen, 27 år.

En anden gruppe havde allerede været i skoven, hvor de havde modtaget og tømt de nedkastede containere. Containerne var derefter kastet i søen, og faldskærmene var gravet ned. Kasserne med våben til os var skjult. Vi begyndte at læsse i kasserne på cyklerne. Da vi alle 24 havde læs på, var vi klar til start. Vi skulle køre i én række i siden af vejen.

Så startede turen. Det er jo en lang række med 24 cykler. Formanden var bevæbnet med en revolver og et gevær. På selve hovedvejen mod Auning, til stedet hvor vi skulle læsse af, var der 4 km. På disse kilometer skulle der helst ikke komme nogen tyskere.

De ville jo nemt se, at der var noget galt, men det gik de 4 km på hovedvejen Randers-Grenå. Vi havde en god aflæggerplads i et beplantet område. Ca. 15 meter fra vejen trak vi ind i beplantningen. Der var en gammel, stor grøft 1 meter dyb og 1 meter bred og med tør bund.

Vi skulle pakke alle våbendele ud og samle alt der, inden vi igen pakkede det i kasser. Da vi lige var kommet ind, blev der råbt: "Total stilhed".

Vi kunne se ud på hovedvejen en nyere tysk personbil med overordnede bremse lige ud for vores grøft. De standsede bilen, tændte cigaretter, foretog "ærinder" alle mand midt på landevejen og stod bare der. Efter ca. 5 lange minutter steg de ind i bilen og kørte mod Randers.

Der gik et lettelsens suk gennem flokken, der var lammet af angst. Tænk at de ikke kunne høre 24 mands bankende hjerter! Det hele drejer sig om vel 8 minutter. Havde de set os, kunne vi have risikeret en skudveksling. Vores formand var jo bevæbnet og stod bag os, godt dækket af lave træer.

Hvis der var blevet skudt, ville de måske lave repressalier i de byer, vi kom fra. Det kunne blive omfattende, da her var folk fra Pindstrup, Øster- og Vester Alling, Fløjstrup, Fausing, Allingåbro og Auning. Der blev jo ikke taget hensyn til nogen.

Det var en spændende tur, en nervepirrende tur.

Afl levering af "varerne"

Når alt var samlet og pakket i kasser i grøften, havde man aftale med en lastbil, som jævnlige (efter aftale med LAB) kørte stød til Randers. Den tog vore kasser med. Stød er resterne af et fældet træ, og det var brændsel til ældre med kakkelovn i Randers.

Først blev kasserne med krudt og bøsser stablet i lastbilens bund. Så blev brændet stablet oven på krudt og kugler, og så blev det kørt ind i kælderens ved restaurant Nørreris i Randers. Der stod LAB for modtagelse, fordeling og udlevering af brændet. LAB var en dansk hjælpeorganisation, som tyskerne havde givet lov til at være i kælderen.

Der stod en bevæbnet tysk vagt ved ind- og udkørsel, og det "sjove" ved det hele var jo, at tyskerne havde okkuperet hele Nørreris! Deres telefonledninger blev i øvrigt også aflyttet - af fagligt kvalificerede folk i modstandsbevægelsen. De vigtige informationer, de fik, kom hurtigt videre til England.

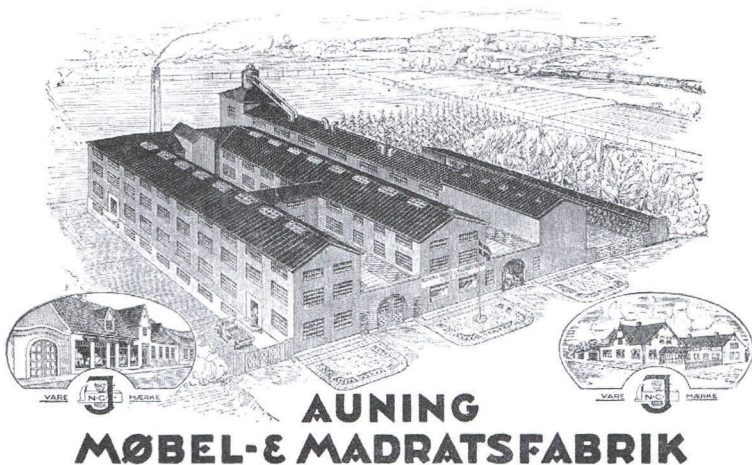
På vagt

Efter krigen, den 5. maj 1945, var vi seks mand, som skulle stå vagt i Auning, og efter nogle dage blev vi sammen sendt til Tirstrup flyveplads, for at holde vagt uden for lufthavnshegnet. Vi var der i seks dage.

Vi boede i Feldballe forsamlingshus og skulle så gå vagt ud derfra uden for trådhegnet. Gå vagt to timer, sove to timer. Frygteligt. Vi sov i salen, og det var koldt som is at ligge på gulvet. Der var overhovedet ingen forplejning, vi havde fået bud på selv at tage mad med til 6 dage - og et tæppe. Vi blev kørt derud i lastbil. Det var drøjt

Én gang kom en ældre nabokone ved forsamlingshuset til os med kaffe-kande og nybagt franskbrød med ost. Ingen andre viste sig, mens vi var der!

Derefter blev vi sendt til Udbyhøj, og der var væsentligt bedre forhold. Vi skulle se efter mange nye bunkers, så "ubudne gæster" ikke kom og ødelagde noget. Efter 6 dage der, endelig dejligt fri for de meget ubehagelige steder.

AUNING MØBEL- & MADRATSFABRIK

Auning Møbel- og Madratsfabrik

I Auning er den mest kendte begivenhed under krigen sabotagen mod møbelfabrikken. Begivenheden og konsekvenserne er beskrevet nærmere i Årsskriftet 2011 eller på www.auningbymuseum.dk

I 1931 var det en fabrik i kæmpe-dimensioner i 2 etager med over 1000 kvadratmeter gulvflade beliggende i Middelgade.

Over Middelgade var der en overdækket gangbro, som skabte forbindelse mellem de store bygninger. Denne bro blev katastrofal, da der den 21. oktober 1931 udbrød brand i maskinhuset. Ilden vandrede igennem træbroen og hele fabrikken nedbrændte. Der var da beskæftiget 80 medarbejdere i Middelgade.

Den nye fabrik kom til at ligge der, hvor byggemarkedet STARK lå frem til udgangen af 2011.

Da N. Chr. Jensen døde i midten af 1930'erne videreførte sønnen Robert virksomheden. Under tyskernes besættelse af Danmark, leverede fabrikken møbler og madrasser til værnemagten.

Den danske modstandsbevægelse saboterede bygningen den 23. oktober 1943. Dette blev gjort så effektivt at produktionen aldrig rigtig kom i gang igen. En mindre del fortsatte dog under navnet Auning Finerfabrik.

Fahrtnummer: 06749839

Abgefertigt

nach
über

Nr der Frachtkarte

Wehrmacht-Frachtbrief-Doppel

(Frachtberechnung und Abrechnung nachträglich zu den vereinbarten Sätzen)

Deutsche Wehrmacht

An Feld-Luftwaffenlazarett

Juncker's Institut

in Silkeborg

Straße und
Hausnummer

Bestimmungsbahnhof SILKEBORG.

Bei Sendungen nach dem Ausland angebestimmtes Land

Etwas Vorschritt über
Weiterbeförderung

Andere Erklärungen

Indgaaet
13 DEC 1943

Die Frachtkosten fallen der Wehrmachtsschalt zur Last, daher Wehrmachtarif.

Dienststempel

O.U. den 16. 10. 1943

Dienststelle
Feldpostnummer L 49872
Luftpostamt Hamburg 1.
(Wehrmachtstelle, Zustellort der Frachtkarte)

Anschrift oder Zeichen und Nummer	Anzahl	Art der Verpackung	Bezeichnung des Gutes	Wirkliches Rohgewicht kg
1 Waggon	1	Waggon	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX Matratzen 80 Stck.	

O.U. den 16. 10. 1943

Feldpostnummer
L 49872
Hamburg 1.

Absender:

Stempel des Versandbahnhofs

11 DEZ - 1943
D. S. B.

Wiegestempel

Stempel des Bestimmungsbahnhofs

Fragtbrev på levering af 80 stk. madrasser fra Auning Møbel- og Madratts-fabrik til Feld-Luftwaffenlasarett, Juncker's Institut, Silkeborg.